

ADÉLA KUBICOVÁ

OBĚŤ MAFIE
Vzpoura

OBĚŤ MAFIE

VZPOURA

Adéla Kubicová

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 12. a 1. elektronickou
publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické

Autor © Adéla Kubicová

Obálka a grafika © Alexandra Halamová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-61-8 (PDF)

ISBN 978-80-88652-62-5 (Mobi)

ISBN 978-80-88652-63-2 (ePub)

*Lidé, kteří neví, jsou snadná oběť.
Lidé, kteří neví a žijí ve strachu, jsou
doslova ryby plující přímo do sítě.
A já jsem touto rybou nikdy být
nechtěla.*

Anotace

Svéhlavá, impulzivní a vychytralá Claire Sanderson je dcerou obávaného gangstera, s nímž se ani ti největší zločinci nechtějí dostat do křížku. Ona se ale touží z područí mafie dostat za každou cenu.

Odmítne smluvený sňatek, přičemž svého otce poníží natolik, že jí nezbývá nic jiného, než konečně vzít svůj život do vlastních rukou. Brzy si však uvědomuje, jak moc byla v tomto zkorumpovaném světě naivní.

Z mafie totiž vede pouze jedna cesta. Smrt.

Podaří se Claire díky pomoci zběhlého bodyguarda a novým spojenectvím, jež postupně získává, v nemilosrdné hře o holý život obstát, nebo skončí mrtvá jako všichni ostatní, kteří se odvážili Michaelu Sandersonovi vzbouřit?

OBĚŤ MAFIE

Vzpoura

Playlist

IMAGINE DRAGONS - WHATEVER IT TAKES
SAYGRACE - YOU DON'T OWN ME FT. G-EAZY
CAMILA CABELLO - SHAMELESS
AVA MAX - SWEET BUT PSYCHO
NEONI X BURNBOY - CHAMPION

LILLIAN HEPLER - HOUSE OF LIES
THE CRANBERRIES - ZOMBIE
IMAGINE DRAGONS - DEMONS
THE SCORE, AWOLNATION - CARRY ON
ZOE WEES - CONTROL

QR KÓD K PLAYLISTU

1 – „Zasraná mafie!“

„Tak, co potřebuješ?“ pohlédla jsem na svou mámu poté, co jsem došla za ní do kuchyně, kde jsem se posadila na barovou židli a odložila na bar svůj telefon.

„Jen jsem ti chtěla říct, že s tvým otcem jedeme zařizovat nějaké obchodní záležitosti.“

„Další obchod s drogami?“ povzdechla jsem si. „Nebo jde tentokrát o zbraně? Nebo snad –“

„*Claire*,“ napomenul mě otec, „takhle se svou matkou mluvit nebudeš!“ Protočila jsem očima a seskočila ze židle. *Najednou jsi nějaký starostlivý a citlivý*, pronesla jsem si sama pro sebe.

S odfrknutím jsem se ironicky usmála, rozhazujíc rukama ve vzduchu.

„A to se vážně necítíš ani trošku hloupě a pokrytecky, když mi tohle teď říkáš?“

Tuto drzou, ač upřímnou otázku však otec nehodlal přejít pouze se slovními výhrůžkami. V sekundě zkrátil vzdálenost mezi námi, načež mi dal facku. Opět.

První facku, byť jsem si ji zasloužila, jsem od něj dostala ve svých šesti letech za urážku jeho obchodního partnera. Řekla jsem mu, že je jeho břicho stejně kulaté jako balón, se kterým máma cvičí jógu. Jistě, zachovala jsem se nemístně, ale také jsem ten rok oslavila teprve šesté narozeniny. Co na srdci, to na jazyku.

Můj otec měl vždycky výbušnou povahu, ostatně jako spousta dalších lidí, v jejichž těle dle Hippokratovy teorie temperamentu převažuje žluč, ovšem ve většině případů zvládl svůj vztek zkrotit.

Alespoň kdysi tomu tak bývalo. Když však svůj hněv zpacifikovat nedokázal, schytala to moje máma, která se kvůli své drobné postavě otci nikdy neubráníla – ne že by se o obranu někdy vůbec pokusila.

„Zasraná mafie!“ křikla jsem a rychlým krokem vyrazila pryč z místnosti.

„Claire! Okamžitě se vrať!“ řval na mě otec, jehož hlas se nesl snad celou rezidencí.

„*Claire!*!“

„Tohle jsi nemusel,“ poznamenala tiše máma ještě předtím, než jsem vyběhla robustní mramorové schodiště.

„Přestaň mi sakra říkat, co musím a nemusím. Do pěti minut budeš v autě, pokud

ne, budeš toho litovat,“ sykl zlostně, popadl klíče svého nového Range Roveru a zamířil ke dveřím.

Moje máma se slzami v očích na souhlas špitla cosi, co už jsem neslyšela.

Nevěřicně jsem zakroutila hlavou. Vždycky udělala, co jí přikázal. *Vždycky*. Protože se ho bála. Protože k mému nejhlubšímu nepochopení i po všech těch modřinách, jeho prstech vyražených na její tváři, po všech těch probrečených nocích tvrdila, že jej stále miluje.

Navzdory tomu, že se otcovo chování za posledních několik měsíců nezměnilo k lepšímu ani o píď, právě naopak, moje máma jej neměla v plánu opustit. Jistě, rozvod nepřicházel v mafiánských, silně patriarchálních rodinách v úvahu, ale útěk...

Pro mého otce by taková skutečnost znamenala neskonalé ponížení. Ne fakt, že s ním jeho žena nechce žít, což bylo v nelítostném světě mafie naprosto běžné, nýbrž fakt, že se jí jako *ženě*, druhu, jenž je pod nadvládou silnějších, něco takového vůbec podařilo.

Nevěřila jsem těm hloupým pohádkám, kdy se mi máma snažila namluvit, že jej

neopustí jen proto, že kdysi býval jiný a pořád se může obrátit k lepšímu. *Kdysi přece není teď. Přítomnost nikdy nebude totožná s minulostí, proto se jí taky říká přítomnost.*

„Jsi ještě mladá, *medvídku*,“ dodávala při konci našich diskuzí, používajíc při tom tu strašnou přezdívku. „Až budeš starší, pochopíš to.“

Měla strach, *já jsem měla strach*, že s ním zůstává kvůli mně. Ne proto, abych měla tátu, toho jsem ztratila už dávno, ale proto, že kdyby utekla, vzala by mě s sebou a nechtěla dopustit, aby její jediná dcera strávila zbytek života na útěku před svým otcem, který by se nevzdal, dokud by nás obě nenašel a náležitě nepotrestal. Lhala bych, kdybych řekla, že nemám obavy, že by tento čin mohl moji mámu stát mnohem víc, než by dokázala zaplatit.

Ještě před pár lety tomu ale bylo úplně jinak.

Je sice pravda, že peněz jsme nikdy neměli málo, avšak nikdy na nich otci *takhle moc* nezáleželo. Až v posledních letech mu bohatství stouplo do hlavy.

Začalo to vymýšlením strategií, pomocí nichž by získal další peníze, domlouváním

nových obchodů, jež měly se zákonem společného stále míň a míň, až se z toho postupem času stala *mafie*.

Drogy, tvrdé drogy, zbraně, nejspíš i prostituce a kdoví co ještě. Na účet se mu začala přičítat obrovská čísla, což zapříčinilo razantní změnu jeho chování. Milující otec a manžel se proměnil v muže, kterému jde jenom o peníze a naplnění osobních tužeb, nehledě na následky. Stal se z něj Michael Sanderson, ten, jehož jméno rezonuje v hlavách všech zločinců Severní Ameriky.

Když jsem si byla jistá, že oba rodiče opustili rezidenci, rozběhla jsem se zpátky dolů a zamířila rovnou do otcovy pracovny. Přibližujíc se k bytelným guajakovým dveřím, v hlavě už se mi rýsoval plán, co bych mu tak mohla provést.

„K tomu, aby ses tam dostala, bys potřebovala tohle,“ promluvil na mě jeden z otcových bodyguardů, přičemž pozvedl klíč.

Byl vysoké, vypracované postavy se světlými vlasy a modrozelenýma očima. Nuceně jsem se usmála a už dopředu věděla, že jakmile se tohle otec dozví, bude u nás doma další válka, jelikož do pracovny má

bez jeho vyzvání všechno, co dýchá, vstup zakázán.

„Tak, co chceš, abys mlčel?“ zeptala jsem se ho s povytaženým obočím. Bodyguard, jehož jméno jsem ani neznala, si olízl spodní ret.

„To se nestane,“ řekla jsem jednoznačně a vydala se s otráveným povzdechem pryč.

Zamkla jsem se ve svém pokoji, usedla na široký parapet a s pohledem upřeným do rozlehlé zahrady rezidence jsem nečinně setrvala, dokud mě nevyrušilo klepání na dveře.

„Je zamčeno, což je náznak toho, že o ničí společnost nestojím!“ odpověděla jsem bez zájmu o osobu stojící za dveřmi, ať už šlo o kohokoliv.

„Tvůj mobil, pořád zvoní,“ deklamoval bodyguard, s nímž jsem několik minut nazpátek měla tu čest.

„Díky,“ hlesla jsem po otevření dveří a telefon od něj chtěla převzít, ovšem on měl jiný plán. Natáhl ruku tak vysoko, že i kdybych vyskočila, neměla bych kvůli svému malému vzrůstu šanci jej získat. Ani jsem se o to nehodlala pokoušet.

„Tohohle bys mohl dost litovat, seš si toho vědom, že?“

Vysoký bodyguard se mi na moment zadíval do očí. Musela jsem uznat, že to byl jeden z nejhezčích mužů, kterého jsem kdy viděla. Dost mě však překvapovalo, že oproti ostatním bodyguardům vypadal poměrně mladě. Otec zaměstnával převážně personál ve středních letech a tomuto muži jsem odhadovala pouze něco přes dvacet let. Musel tedy něčím vynikat, aby si zasloužil svou pozici. Otázkou zůstávalo *čím*.

„To snad nebude nutné.“ Se škodolibým úsměvem mi mobil předal.

Na displeji se zobrazilo otcovo číslo, což mi na náladě vůbec nepřidalo, právě naopak.

„Hmm?“ promluvila jsem.

„Claire, *zlato*, jak se máš?“ začal otec mile.

„Ať se jedná o cokoli, nezajímá mě to,“ odsekla jsem lhostejně a hovor zaklapla. Nechápatě jsem zakroutila hlavou. Nedokázala jsem pochopit, jak se může takhle chovat, jak se může takhle přetvařovat, když zrovna něco potřebuje. Během chvíličky ale začal mobil znovu vyzvánět. Ani jsem se nepodívala, kdo mi volá tentokrát, prostě jsem hovor přijala a byla ještě nepříjemnější.

„Kdy už konečně pochopíš, že já nejsem tvoje loutka, se kterou si můžeš hrát, jak se ti zlíbí?!“

Uslyšela jsem smích, který však nepatřil mému otci.

„Temperament mám rád,“ konstatoval muž hlubokým hlasem. „Alespoň naše manželství nebude nudné. Abych předešel tvým otázkám, před pěti minutami jsme se zasnoubili. Těším se, až se poznáme osobně, drahá Claire.“

Zasnoubili, znělo mi v hlavě. To v mafii znamená: Obě strany podepsaly smlouvu – bez souhlasu té, která má vyslovit finální ano, pochopitelně. Hovor jsem okamžitě ukončila. Musela jsem se opřít o rám dveří, abych tohle vůbec ustála.

„Ten kretén mi právě sjednal svatbu,“ zašeptala jsem.

„Cože?“

„Můj otec mě právě zasnoubil s někým, koho jsem v životě neviděla,“ podívala jsem se na něj a nevěděla, jestli se mám smát nebo brečet.

„Za tohle zaplatí a to doslova,“ dodala jsem ještě a schovala si obličej v dlaních.

2 – „Nesahej na mě!“

„Co máš v plánu? Chceš snad utéct?“
vyptával se bodyguard.

Namísto odpovědi jsem tupě civěla do prostoru. Potřebovala jsem chvilku na zpracování této šokující zprávy.

„Můžu ti nějak pomoci?“

S udivením jsem si bodyguarda prohlédla od hlavy až k patě.

„Jistě. Můžeš si z jeho zad udělat terč a napálit do něj celý zásobník.“

Přistoupil ke mně, pokládaje mi svou ruku na rameno. „Já to myslel vážně.“

„Tak zaprvé,“ zavrčela jsem, „nesahej na mě. A zadruhé, právě teď jsi jen kousek od porušení své přísahy. Nebo tě snad nikdo neponaučil, co čeká tebe a tvou rodinu, jestli svého šéfa přímo ohrožíš?“ Nervózně polkl. Samozřejmě, že zákon znal, stejně jako přísahu, kterou složil. Kdyby se jen pokusil mému otci ublížit, čekal by ho ten nejhorší trest a o smrt by nešlo, ne takovou, v jakou by doufal.

Otočila jsem se na patě, připravená navštívit koupelnu a poté se alespoň pokusit o spánek, nicméně ještě předtím jsem

bodyguardovi věnovala pár chviliek svého času.

„Jak se jmenuješ?“

„Tyler, ale přátelé mi říkají *Tyi*.“

Naoko zamyšleně jsem přikývla. „Tak jdi zpátky na místo, *Tylere*, páníček určitě dorazí se špatnou náladou a ty víš, že nechceš, aby tě našel u dveří mého pokoje.“

Dva hlavní důvody, proč otec chtěl, abych se ve svých osmnácti letech vdávala, jsou pochopitelně peníze a tradice. Je pro něj výhodné získat mocné spojence, a jak lépe toho dosáhnout, než vytvořením nového rodinného pouta? Mafie byla i ve dvacátém prvním století poněkud staromódní, vlastně možná spíš středověká. Rodiče – otcové domlouvají svým dětem sňatky, jež jsou však výhodné hlavně pro ně samotné, zda se to jejich potomkům zamlouvá či ne, už je vedlejší.

Jenomže já se do takového prostředí nenarodila. Já jsem se do něj, ač nechtěně, dostala až v průběhu svého dospívání, kdy jsem musela přijmout nejen všechna ta nesmyslná pravidla, ale především ztrátu svého otce.

Protože přesně tak jsem to vnímala – jako ztrátu. Můj táta byl člověk, kterého jsem jako dítě zbožňovala, a lámalo mi srdce přihlížet, jak se z něj stává osoba mně cizí, chladná, snad až úplně bezcitná, snažící se mi nalajnovat život dle vlastních představ.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že první měsíce této razantní změny jsem nestrávila v slzách, zmatená a nechápající, jak může upřednostnit peníze a moc před těmi, kdo jej skutečně milovali.

Postupem času jsem si pochopitelně nějakou odpověď našla, bolestně si uvědomujíc, že vzdálenost mezi láskou a nenávistí je mnohem kratší, než jsem si celý svůj život myslela, že i ten nejpevnější vztah může přerůst v tu nejintenzivnější nenávist.

Proud mých zamotaných myšlenek přerušila nově příchozí zpráva. Když jsem však zjistila, od koho je, moje nálada klesla pod bod mrazu.

Otec

Co to mělo sakra znamenat? On už tě tvůj budoucí manžel naučí, jak se máš chovat.

Nebo já naučím jeho. Aby mě nakonec nevrátil a nechtěl peníze zpátky. To by tě vyšlo draho, co? Načukala jsem na displeji mobilu.

Uvědomovala jsem si, že se k němu taky nechovám nejlépe, avšak dřív bych se k takové drzosti neopovážila. Neměla jsem k ní žádný důvod, ještě před pár lety jsme si rozuměli skvěle.

Dokonce jsem si pamatovala dobu, kdy on byl ten, kdo ode mě kluky odháněl a najednou mi dohodil někoho, koho s největší pravděpodobností ani on sám neznal.

Stačí přece, že zná jeho status a bankovní konto, pomyslela jsem si trpce.

Mé nevhodné chování vůči jeho osobě značilo spíše jakýsi zvláštní způsob obrany, ochrany mých vlastních citů. Sloužilo jako pomyslná bariéra, zabraňující jeho nadávkám a výhrůžkám, aby se dostaly až ke mně a znovu a znovu mi ubližovaly. Každý máme svůj způsob, jakým se chráníme před bolestí. Můj byl možná podlý, možná dětinský, měla jsem však pocit, že zabírá.

Nakonec jsem přece jen usnula. Probudil mě až křik vycházející z chodby. Posadila

jsem se na posteli a při pohledu na hodiny jsem nespokojeně zamručela.

4:58

„Za všechno můžeš ty, ty krávo! Kdybys ji nerozmazlovala, takhle by se nikdy nechovala!“

Na moment jsem zavřela oči, doufajíc, že jde jen o další noční můru. Nešlo.

Když jsem otevřela dveře, nevěřila jsem, nechtěla jsem věřit svým očím. Otec držel mámu přitisknutou u zdi tak silně, že sotva dýchala.

„Nech ji na pokoji!“ křikla jsem pro změnu já na něj.

„Claire,“ zasípala máma.

„Jdi pryč.“

„Okamžitě ji pust’.“ Nato otec propukl v smích.

„Claire, už brzy tohle zažiješ taky. Tvůj manžel ti ty tvoje drzosti a neustálé přestupky tolerovat nebude.“ Neovládla jsem se. Už jsem jej nedokázala jen poslouchat. Nechtěla jsem se schylovat k násilí jako on, ale co jiného jsem mohla udělat? Jak jinak jsem se mohla bránit? Plnou silou jsem ho pěstí praštila do žeber a hned poté mu dupla patou na nárt.

„Ty mrcho!“ zařval předtím, než se po mně pěstí ohnal. Naštěstí jsem byla hbitější, uhnula a zasadila mu ránu do beder.

Máma opřená o zeď sjela až na zem, kde následně upadla do bezvědomí.

„Mami!“ zakřičela jsem a sehnula se k ní. V tu ránu už u mě však byl otec i bodyguard, jenž doběhl z konce chodby. Oba mě pevně chytli a odtáhli několik kroků od bezvládného těla drobné ženy. Strašně jsem křičela a kopala kolem sebe, ale i přes to mě otec s lehkostí přirazil ke zdi. „Kdyby tvůj budoucí manžel nevyžadoval, abys byla *nepoškozená*, dostala bys co proto, ty *spratku*.“

Lhala bych, kdybych tvrdila, že mi v daný moment byla jeho slova ukradená. Jistě, že nebyla. Sice jsem ho nenáviděla za to, jak moc mně i mé mámě ubližoval, nenáviděla jsem ho jako člověka, každopádně slyšet taková slova z jeho úst mě přece jenom stále trochu bolelo, byť ne tak jako dříve. Ta nenávist vůči němu postupně zabíjela veškeré kladné emoce. Občas jsem dokonce nabývala pocitu, že mě více bolí vzpomínky na dobu, kdy zastával roli milujícího táty, než jak se aktuálně choval.

Když viděl, že začínám omdlívat, pustil mě na zem.

„Zavři ji do pokoje, ať už ji nevidím,“ přikázal bodyguardovi.

„A vaši ženu?“ doptal se plešatý muž.

„Až se probere, sama se odklidí.“

„Je mi z tebe zle,“ zašeptala jsem a stále se snažila popadnout dech.

„Pozor na jazyk, drahá dcero, protože bys o něj za taková slova mohla přijít.“

Bodyguard mě hrubě popadl za ruku a postavil mě. Když si všiml, že už otec opustil dlouhou chodbu osvětlenou postranními světly umístěnými na zdech, ruku dal kolem mého pasu a přitáhl si mě ještě blíž k sobě. „Nesahej na mě!“ bránila jsem se, loket vystřelujíc k jeho svalnaté hrudi a jelikož něco takového bodyguard nečekal, ustoupil o krok vzad.

Tentokrát už jsem neváhala ani vteřinu. Nehledě na jeho velikost jsem si byla dobře vědoma své výhody – on se jako bodyguard mohl pouze bránit, já jemu ale mohla ublížit. Využila jsem situace, otočila se a vykoplá koleno k jeho rozkroku.

„Ty malá mrcho!“

Poté, co se předklonil, marně doufaje, že bolest ustane, zasadila jsem mu silnou ránu

pěstí přímo do spánku, až mi z toho projela celou rukou tupá bolest. Bodyguard udělal dva kroky zpět a pár vteřin nato odpadl.

Dobrá práce, pochválila jsem se. Alespoň něco dobrého mě mafie naučila.

Sehnula jsem se k mámě a snažila se ji probrat, bohužel nijak nereagovala. Dala jsem si tedy její ruku kolem svých ramen a spolu s jejím bezvládným tělem jsem se pomalu odpotácěla do pokoje. Položila jsem ji na postel a lehla si vedle ní.

Během pár minut jsem však na chodbě opět zaslechla řev.

„Co to má znamenat?!“

„Už jsi snad i oslepl? Kolik ti je? Šedesát?“ neodpustila jsem si drzou poznámku.

„Claire!!“ zařval a rozběhl se proti dveřím.

Naštěstí se jenom trošku zatřásl, jelikož jeho osmdesáti pěti kilové tělo nebylo stavěné na prorážení dveří. Co jsem ale musela uznat, byl fakt, že můj otec – vzhledem k jeho věku – vypadal opravdu dobře. Udržoval se pravidelným cvičením, posilováním, kvalitní stravou a pravděpodobně i užíváním určitých ne zrovna legálních látek, vyjma drog. Ty pouze

prodával, jejich spotřebitelem se nikdy nestal, alespoň to hrdě tvrdil.

„Okamžitě otevři ty zatracené dveře!“
Nereagovala jsem.

„Claire! Otevři mi! Chci si promluvit s tvou matkou.“

„Ta je v bezvědomí. *Opět*. Protože ses neovládl. *Opět*. Když nevíš, jak se máš chovat, přečti si pravidla etikety nebo navštiv terapeuta.“

„Za tohle zaplatíš!“ zařval ještě naposled a vztekle kopl do dveří.

„Taky ti přeju dobrou noc,“ křikla jsem ironicky, lehla si a snažila se znovu usnout, nicméně to se ukázalo jako nemožné. Hlavou mi běhalo tolik myšlenek, že kdybych je měla vypsát na papír, popsala bych snad celý arch.

„Claire?“ zašeptala najednou máma.

„Hmm.“

„Děkuju,“ dodala a otočila se čelem ke mně. „Mám tě strašně moc ráda, víš to, že jo?“

„Vím. Já tebe taky. Jen ti v některých ohledech fakt nerozumím.“

„Claire,“ povzdechla si, „ten dnešní obchod... Otec tě chce provdat za Tobiase, syna Nicolase Morgana.“

„To se raději nechám udupat stádem koní,“ procedila jsem skrz zuby. „Tomu náfukovi bych nedala ani čistit svoje boty, natožpak abych ho nazývala manželem.“

„Otec řekl, že pokud si ho nevezmeš, prodá tě takové mafii, že budeš ještě prosit, aby sis mohla Tobiase vzít.“

3 – „Dnes je to tvé trauma, zítra je to tvá síla.“

Chvíli jsem nečinně hypnotizovala strop, doufajíc, že to celé je jen sen, hloupá noční můra, z níž se co nevidět probudím. Jenomže já jsem se neprobouzela. Já jsem v této noční můře už roky den po dni účinkovala. „Třeba jeho syn nebude až tak krutý jako jeho otec,“ řekla s falešnou nadějí v hlase máma.

Ironicky jsem se usmála. „Jo, možná bude ještě mnohem horší.“

„Claire, nebuď tak pesimistická.“ Podívala jsem se na ni s povytaženým obočím.

„Pesimistická?“ opáčila jsem. „Tohle nebudu poslouchat.“ Přešla jsem do své šatny, převlékla se, spěšně upravila a byla připravená odejít.

„Claire, prosím tě,“ prosila mě máma, když jsem do kabelky házela vše potřebné.

„Ne, mami,“ hlesla jsem s náloží bezmoci v hlase, „já ho v tomhle neposlechnu.“

S těmi slovy jsem vyrazila ze dveří.

„Claire,“ volala na mě, „prosím tě, vrať se.“

Tentokrát jsem už neodpověděla. Rychle jsem seběhla schody a rozhlédla se kolem sebe. U hlavních dveří stál bodyguard, a jelikož jsem musela dům opustit nepozorovaně, vydala jsem se k bočnímu vchodu, u kterého *nebyl takový provoz*.

Auto jsem měla své vlastní, ovšem v okamžiku, kdy jsem si na komodě v chodbě všimla volně položených klíčů otcova nového úlovku, nechala jsem se svou zlomyslností trochu unést. Zbytek klíčů byl umístěn na podlouhlém věšáku opodál, aby k nim v případě potřeby měli bodyguardi snadný přístup. Na krádež ještě žádný ze zaměstnanců doposud neposbíral odvahu.

Dostala jsem se až k bočním dveřím a přesně, jak jsem předpokládala – nikdo u nich nestál. Opatrně jsem jimi proklouzla a dostala se tak do garáží.

Ačkoli se ještě ani nerozednělo, mířila jsem do školy. Ta se stala téměř jediným místem, kam jsem měla povoleno chodit bez doprovodu a mohla se socializovat. Jako dceři mafiána mi pochopitelně hrozilo nebezpečí prakticky všude, a tak otec naléhal, abych se alespoň naučila perfektně ovládat sebeobranu, zacházet se zbraněmi a

jednat s chladnou hlavou i ve vypjatých situacích. Přísahala bych, že třetí bod, kvůli němuž mě vystavoval extrémním situacím, například falešným přepadením či únosům z vlastního domova, si užil ze všeho nejvíce. Rozhodně nešlo o jeho dobrotu mě připravit na život. Neexistovalo pro mě nic horšího než se na své šestnácté narozeniny probudit v temné chladné místnosti s mužem, jenž mi u hlavy držel pistol a nutil mě dostat z mého otce výkupné.

„Jedině trénink tě připraví na život v mafii, Claire,“ argumentoval.

„*Dnes je to tvé trauma, zítra je to tvá síla.*“ Znělo by směšně, kdybych řekla, že jsem si *zvykla*? Že kdyby mě někdo doopravdy unesl, pravděpodobně bych zůstala v přesvědčení, že se jedná o další podvod a považovala bych to za situaci, ze které se *prostě nějak* dostanu? Že bych se i v takovou chvíli chovala normálně, protože to mi bylo vtloukáno poslední léta do hlavy?

Po pár minutách jízdy jsem začala věnovat pozornost autu jedoucímu již několik minut za mnou. Na každé křižovatce odbočilo stejně, drželo si se mnou rychlost a za žádnou cenu nedovolilo, aby se jiné vozidlo dostalo mezi nás. Bylo mi naprosto jasné, o co tady

jde. Když jsem zastavila na parkovišti před supermarketem a řidič auta za mnou udělal totéž, neměla jsem už jediné pochyby.

Okamžitě jsem vystoupila z otcova Range Roveru a zamířila přímo za svým mladým pronásledovatelem. Došla jsem až k jeho autu a prudce otevřela dveře u řidiče.

„Mluv.“

„Tvoje máma mě za tebou poslala. Chtěla se ujistit, že jsi v pořádku.“

„Na vlastní oči vidíš důkaz, takže se ve vsí počestnosti můžeš vrátit.“

„To nemůžu. Bez tebe se nemám vracet,“ namítl světlovlasý bodyguard.

Otráveně jsem si povzdechla. „Tylere, právě teď mi dochází poslední zbytky mých nervů. Jedu do školy, ne do válečné zóny. Nepotřebuji, a hlavně *nechci* mít hlídacího psa za zadkem.“

„Slyšel jsem nad ránem strašný křik, co se stalo?“ pokusil se o změnu tématu.

„Nic, co by bylo v naší rodině neobvyklé. Otec mámu zase zbil a já se do toho zapletla.“ Při posledních slovech jsem si nevědomky sáhla na krk.

„Claire, nevěděl jsem, že –“

„Nestojím o tvou lítost,“ přerušila jsem ho.

Člověk si zvykne na všechno. Musí...

Dnes je to tvé trauma, zítra je to tvá síla.

Bolest dává člověku lekci a lekce ho změní, učiní jej silnějším.

Jedině tak jsem mohla svou situaci zvládnout já.

Musela jsem se změnit, skočit z mentálního vývoje dítěte na dospělé smýšlející osobu, protože jako dítě bych se s tímto převratem nikdy nevyrovnala.

Nemohla jsem jinak než se, ve chvílích, kdy jsem nejvíc potřebovala oporu, naučit spoléhat jediné sama na sebe. To mě formovalo k vytvoření nedůvěry, odstupu a mnoha dalším komplexům.

Při pohledu do zrcadla jsem sice pocítovala spokojenost, ovšem jediné, když jsem se neprohližela dlouho. Stačila mi chvíle, abych svou vnější krásu prohlédla a stala se svědkem vší té temnoty, jež mě zevnitř rozežírala. Vzhledově jsem se dokonalosti možná příliš nevzdalovala, nicméně uvnitř jsem byla zkažená.

Ač jsem se mafii bránila, jak jsem jen dokázala, ona na mně svými dlouhými drápy zanechala ty nejhlubší stopy. Poznamenala mě. Vzala mi dětství, vzala mi tátu a já ji za to nenáviděla.

Pomoc odborníků jsem však vyhledat nemohla. Mě by má neuváženost stála trest, je život. Co se děje za dveřmi normálního světa, musí za nimi i zůstat. *Ti, kteří ví něco, co by vědět neměli, je potřeba odstranit*, tak zněl jeden ze základních principů podsvětí mafie.

„Kdybys cokoli potřebovala, stačí říct, tady máš moje číslo,“ nabídl se a podal mi papírek.

Přestože jsem si lístek schovala do kapsy, nemohla jsem si odpustit dovětek: „Díky, ale... Nečinně sledovat, jak někdo páchá zlo, považuju za snad ještě horší než zlo *jenom* páchat. Abych to shrnula: *Z nás dvou nikdy nebudou přátelé.*“

Cestou do školy jsem se stavila pro svou kamarádku Jennifer Langston, která po zbytek cesty stresovala nad blížící se zkouškou, mezitímco já jsem se ji snažila uklidnit a neutopit se ve vlastních myšlenkách.

Přestože zbytek dopoledne by spousta studentů označila za otravný a nudný, já jsem si užívala každou minutu tohoto *normálního* života, kdy jediné, co mou mysl zaměstnávalo, byly výklady profesorů

a konverzace s těmi pár přáteli, které jsem měla.

Ti pochopitelně věděli, že nepocházím z rodiny, kterou by trápily zvýšené daně či zdražení energií, a občas si na toto téma neodpustili rádoby vtípek.

Mě však štvalo pouze to, že jsem jim musela lhát. Sice jsem mafii celým svým srdcem nenáviděla, jako její součást jsem ale musela dodržovat základní pravidla, především pro bezpečnost ostatních.

„Claire,“ oslovila mě Jennifer opatrně při konci poslední hodiny, „děje se něco? Jsi dneska nějak... nepřítomná.“

Vtom se z mého mobilu ozval zvuk nové příchozí zprávy. Měla jsem tušení, kdo by její odesílatel mohl být.

Nemýlila jsem se.

Otec

Na večeri očekáváme důležitou návštěvu, která si vyžaduje tvou přítomnost.

A to auto dovezeš bez jediného škrábnutí. Jestli ne, pravidla znáš.

S falešným úsměvem jsem pohlédla na svou kamarádku. „Nic mi není, vážně. Jen jsem toho moc nenaspala.“

„Dneska pořádám takovou malou přespávačku,“ ozvala se o místo dál sedící Alexia. „Samozřejmě studijně laděnou. Přijdeš, Claire? Prý se staví i Lucas.“

Lucas, povzdechla jsem si v duchu. Kluk, který mi dal už snad všechny možné signály, že o mě má zájem. Jenomže já už jsem dokonce zasnoubená. Jak se tohle říká kamarádům, kterým celou dobu tvrdím, že na vztah nemám časovou kapacitu?

„Promiň, dnes nemůžu. Otec má naplánovanou další obchodní večeři a chce, abych tam byla,“ odvětila jsem, smířená s tím, že se této tragédii stejně nevyhnu.

Jenomže to jsem ještě netušila, jak velká tragédie se ten večer stane.

4 – „Vítám tě v paláci zla.“

Dojela jsem na naši příjezdovou cestu, odkud jsem už viděla otce stojícího u garáží.

„Kde jsi tak dlouho byla?“ zpražil mě s nasupeným výrazem ve tváři, jen co jsem vystoupila z auta.

„Ve škole,“ odsekla jsem protivně. „Na tu přece ještě pořád mám právo, nebo mi hodláš odepřít i tohle?“

„Dneska přijede tvůj snoubenec, tak chci, aby ses chovala slušně. Neopovažuj se předvést další scénu.“

„Já?!“ vyjekla jsem dotčeně a přiložila si prst k hrudi. „To ty! Ty jsi příčinou každé mé scény. Je mi osmnáct, k sakru, chci studovat a ani ve snu si nebudu brát nějakého zazobance, kterého mi dohodíš!“

„Jestli předvedeš něco podobného dneska u večeře, vykašlu se na Morganova syna a slibuji ti, že toho budeš pekelně litovat,“ vyhrožoval zase.

„Bez obav, *tatínku*,“ ironicky jsem se usmála. „Na dnešní večeři do konce života nezapomeneš.“

Otočila jsem se k němu zády a rychlým krokem vyrazila do svého pokoje.

Na večeri jsem zvolila výraznější líčení a rudé šaty do půli stehen, přičemž své tmavé vlnité vlasy jsem si vzadu sepnula sponkou.

„Claire, vypadáš úžasně,“ pochválila mě s upřímným úsměvem máma, když jsem se dostavila k již připravené tabuli.

„Budeš se *mu* líbit,“ poznamenal otec a s přimhouřenýma očima se usmál.

„Když se tak na tebe dívám, mám dokonce strach, abys ho svým šarmem neoslnil víc ty.“

V tu ránu mu zmizel úsměv z tváře a nahradilo jej zamračení.

Hrubě mě popadl za předloktí a přitáhl k sobě. „Claire, přísahám ti, jestli něco pokazíš, tak –“

„Budu mít modřinu. To se mému nastávajícímu jistě líbit nebude,“ namítla jsem, vytrhujíc se z jeho sevření. Máma vše sledovala s pohledem sklopeným k zemi. Z jejích úst nevyšlo jediné slovo na mou obranu. Věděla totiž, že i kdyby se mě zastala, její slova by neměla žádnou váhu.

Otcův nasupený výraz se začínal projevovat i na barvě jeho obličjeje. Už jsem chtěla mít další nevhodnou

poznámku, když vtom se po celém patře domu rozezněl zvonek.

Nejprve jsem neviděla ani na jednoho z příchozích, jelikož mi otec kompletně zastřel výhled, ale to se brzy změnilo.

„Claire, pojd' uvítat svého nastávajícího,“ pokynul otec s hraným úsměvem mezitím, co služebné odkládaly hostům věci.

Bože, tohle je divadlo, odfrkla jsem si. S tím nejvíc falešným úsměvem jsem šla přivítat naše hosty, avšak v moment, kdy jsem poprvé spatřila syna Nicolase Morgana, jsem div nezůstala stát s otevřenou pusou na místě.

Bez pochyb jsem jej označila za nejpohlednějšího muže, jakého jsem kdy viděla. Byl vysoké postavy, široká ramena mu dodávala na respektu, výrazně řezané rysy obličeje by mu mohl závidět kde jaký model, a tmavě hnědé vlasy s lehkým strništěm mu dodávaly tu správnou jiskru. Vypadal přesně jako hlavní hrdinové v hollywoodských romantických filmech.

Vlastně ne. Ne. Tenhle ten vypadal ještě líp.

To ale nic nemění na tom, že se ho musím zbavit, vzpamatovala jsem se rychle.

Přistoupila jsem k němu a s úsměvem, u kterého by snad i slepý poznal, že je falešný, jsem mu podala ruku.

„Vítám tě v paláci zla. Doufám, že si dnešní večer užiješ,“ řekla jsem, přistupující k němu o krok blíž, „a otrávíš se večerí, do které jsem naplivala.“

Posledních pár slov jsem raději zašeptala. Bohužel se v nich moc pravdy neskrývalo, ale já díky nim získala jistotu, že jsem mu rozhodně nepřidala chuť k jídlu. Otec mě však pozoroval s obdivem, byť jenom proto, že nevěděl, co všechno jsem tmavovlasému muži sdělila.

„Děkuji,“ kývl hlavou, „je mi ctí tě poznat, Claire.“

Bud' je to hlupák, nebo schválně ignoruje, co jsem mu právě vpálila do obličeje.

„Já jsem Tobi—“

„Nemusíš se představovat,“ zastavila jsem ho, „stejně ti neřeknu jinak než tupče, idiote, nebo jinou nadávkou, která mě zrovna napadne.“

„Claire, bude mi potěšením mít někoho takhle nádherného ve své rodině,“ poznamenal s úsměvem Tobiasův otec a narušil tak mé urážení jeho syna. Přistoupil ke mně a políbil mi ruku.

Otec je pak oba zavedl do jídelny, kde už se na stůl nosila slavnostní večeře.

„Claire, až se najíme, budeš tak ochotná a provedeš Tobiasa po domě?“

„Jistě,“ odvětila jsem, stále s falešným úsměvem na rtech. *Ale myslím, že to nebude třeba. Bude chtít odejít dřív, než sní večeři,* pronesla jsem si sama pro sebe.

Když jsme se pustili do jídla, přehrabovala jsem se v něm jako slepice, což otce očividně znepokojilo.

„Claire, nechutná ti snad?“ zeptal se mě a pohledem mi dával najevo, že jestli mám v plánu cokoli nekalého, ať s tím okamžitě přestanu.

„Ještě stále mám po včerejší noci stažený žaludek, moc se omlouvám.“

„Něco špatného jsi snědla?“ dotazoval se Tobias.

„Vůbec ne. Když jsem se dozvěděla o našich zasnubách,“ začala jsem teatrálně, navazujíc s ním oční kontakt, „šla jsem se opít do baru s kamarády. Je to takový náš zvyk. Zapíjíme každou tragédii, *zvláště ty životní.*“

„Claire,“ zavrčel otec varovně.

Tobias se pobaveně pousmál, jeho otec se naopak nespokojeně zamračil.

„A vůbec, proč jste nepřivedl svoji ženu? Taky dospává kocovinu, nebo se ještě nevzpamatovala z té zasnubní?“ položila jsem Nicolasovi vyloženě nemístnou otázku. Než mi nasupený mafián stihl odpovědět, otec se prudce postavil.

„Claire, já jsem tě varoval,“ zasyčel tak nenávistně, až mi přeběhl mráz po zádech. Tobias se přihloupě usmíval. Moc toho ale nesnědl, asi můj dodatek při přivítání zabral. Dokonce i matka se trochu pousmála, byť celou dobu seděla bez toho, aby jediné slovo opustilo její ústa.

„Vidím, že výchova vaší dcery se drží mafiánských pravidel,“ poznamenal Nicolas ironicky.

„My máme pravidla vlastní,“ pronesla jsem s pokrčením ramen. „Jestli se vám nelíbí, dovolte mi vás doprovodit ke dveřím.“

„Claire!“ zařval otec přes celou jídelnu, přímo běsnící vzteky.

„Tobiasi, odcházíme. Nehodlám tady nadále ztrácet svůj čas.“ Nicolas se postavil, chystaje se odejít. Ještě předtím se však zastavil.

„Budete to mít v životě *velice složité*, slečno Sanderson.“ Michael se nezmohl na

normální konverzaci. Jeho obličej doslova přetékal zlostí. Ve výrazu mé mámy panovala hrůza. Bála se, co mi otec udělá. Ona sama věděla nejlíp, čeho všeho je schopný.

Tobias na pár vteřin zůstal stát na místě s pohledem upřeným na mě. Nakonec se však jen lehce uklonil a opustil jídelnu. Takové gesto, náznak úcty k ženě, jsem u muže patřícího mezi tak mocné mafiány viděla prvně. Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě to mile nepřekvapilo.

Ovšem jakmile jsem zaslechla zabouchnutí vchodových dveří, už jsem mířila do svého pokoje. Myšlenky na Tobiase se rozplynuly. V daném okamžiku jsem měla co dělat, abych zachránila sama sebe. Otec se zlostným funěním vyrazil za mnou.

„Pohár mé trpělivosti právě přetekl, Claire. Otevři ty dveře, hned!“ Bušil do mých zamčených dveří. „Claire! Jestli hned neotevřeš, tak ty zasrané dveře vyrazím, rozumíš?!“

Musela jsem vypadnout z domu. Nechtěla jsem si ani představit, co by mi mohl v zápalu vzteku udělat. Zběsile jsem to

nejnutnější, především slušnou částku hotovosti, naházela do cestovní tašky.

„Nepokoušej mou trpělivost a otevři ty dveře!“

„Hned, jen si ještě odskočím,“ odpověděla jsem provokativně a rychle se přitom převlékala.

„Claire!!!“ zařval zase, ale tentokrát v tom nejvyšším stupni vzteku.

Musela jsem *okamžitě* vypadnout.

Doběhla jsem do své šatny, kde jsem odkryla malá dřevěná dvířka, jež byla zabudovaná do šatníku a spolu s cestovní taškou na rameni proklouzla do úzké chodby, která mě po rozvrzaných dřevěných schodech dovedla až dolů do sklepení.

„Claire!!!“ zaslechla jsem zpozzdálí řev otce, který pravděpodobně už vyrazil dveře a prohledával můj pokoj.

Protáhla jsem se otvorem ven a rychle dvířka, splývající s tmavými omítkami stěn sklepení, zavřela. Nato jsem se rozběhla k nehlídanému bočnímu vchodu, kudy jsem se dostala ven.

Rozhlédla jsem se kolem sebe, abych se ujistila, že mě nikdo nesleduje. Poté jsem nepozorovaně proklouzla zahradou a pár minut běžela malým, převážně listnatým,

lesíkem, dokud jsem se neocitla na odlehlejší mýtině, kde na mě už čekalo auto. Asi dvě a půl hodiny před tím, než měla celá ta komedie začít, jsem si řekla, že vůz v záloze se mi bude hodit, a tak jsem přece jenom využila Tylerovy nabídky. Svou přísahu tímto činem nijak neporušil, poněvadž mého otce nijak neohrozil, a tak nakonec souhlasil.

Nahmatala jsem pod pravým zadním kolem klíče – přesně, jak bylo domluveno – a zanedlouho už si to štrádovala na hlavní silnici.

Po asi třiceti minutách jízdy jsem odbočila na polní stezku, která vedla k mysliveckému posedu. Věděla jsem, že tam mě nikdo hledat nebude, jelikož o tom místě vědělo jen pár lidí, mezi něž jsem patřila já, mí přátelé a majitel okolního lesa, jehož jsem tam však v životě nepotkala.

Jakmile jsem dorazila na místo a zaparkovala auto mezi hustým porostem stromů, pocítila jsem obrovskou úlevu. Najednou jsem se cítila v bezpečí. Ne doma, kde bych se takto měla cítit, ale uprostřed lesa, kde sotva dosahoval signál.

Jaký to paradox. Čím dále od domova jsem, tím bezpečněji se cítím.

Vypnula jsem si mobil, aby mě otec ani nikdo jiný nemohl kontaktovat a s úsměvem si prohlédla vysoký dřevěný žebřík vedoucí k posedu, jenž se měl stát mým nynějším útočištěm.

Úsměv mě přešel až při pohledu na nepohodlnou palandu. Bolestně jsem zaskučela, když jsem ulehla na kus nábytku, z něhož mi již po pár minutách tuhly svaly, rozhýčkané z komfortní matrace, které jsem tuto noc byla nevěrná.

„Najděte ji!“ zaslechla jsem otcův hlas jen chvíli nato, co jsem zadřímala. V tu ránu jsem vyskočila z palandy. Mohla jsem se snad jen modlit, aby se jeho bodyguardi nerozhodli vylézt nahoru. Pár vteřin mi vrtalo hlavou, jak mě tam našli, protože jediný, kdo mě mohl prásknout, byl Tyler, ale ani ten o daném místě nevěděl...

V tom autě musela být GPS, uvědomila jsem si. Jak jsem na to mohla zapomenout?! A jak je možné, že jsem tak bezmezně věřila Tylerovi?!

„Možná bude támhle,“ zakřičel jeden z otcových bodyguardů a já jsem si byla naprosto jistá, že myslel posed.

Schovala jsem svou tašku za rozbitou vysílačku a zalezla pod palandu. Díky své

drobné postavě jsem se pod ni bez problému vlezla.

Po pár minutách někdo otevřel poklop posedu. Srdce mi tlouklo tak hlasitě, že jsem měla pocit, že to musel slyšet i bodyguard nacházející se jen kousek ode mě. Muž se rozhlédl, ale naštěstí si mě v té tmě nevšiml. Nechal se přemoci vlastní lenivostí a místnůstku důkladněji nezkontroloval. „Tady není.“ V duchu jsem si oddechla, ovšem zůstávajíc ještě v úkrytu. „Podíval ses pořádně? Ta malá mrcha mohla zalézt kdekoliv,“ křikl otec.

Jakmile můj mozek zpracoval jeho otázku a můj sluch rozpoznal znovu se přibližujícího bodyguarda, zavřela jsem oči a prosila, aby si to muž na v poslední vteřině rozmyslel.

Ale nerozmyslel.

5 – „Není tady!“

V moment, kdy bodyguard znovu otevřel poklop posedu, se mi srdce rozbušilo ještě rychleji.

Věděla jsem, co by následovalo, kdyby mě našel.

Věděla jsem, že něco takového by mi u otce rozhodně neprošlo.

Očima, z nichž čísel čirý strach, jsem pozorovala chodidla bodyguarda, jenž přecházel po posedu sem a tam. Když se muž zastavil jen malinký kousek před palandou, srdce mi div nevyskočilo z hrudi. Najednou bodyguard nespokojeně zamručel a kopl do palandy tak, že jeho bota jen tak tak minula mou hlavu.

„Není tady!“ zakřičel bodyguard a poté se vydal zpátky dolů.

Neměla jsem odvahu zpod palandy vylézt, a tak jsem zůstala až do rána ležet na tvrdé podlaze posedu.

Vzbudila jsem se s bolestí snad každého svalu v těle. Zároveň jsem však v duchu děkovala sama sobě, že jsem se nerozhodla přespat na pohodlných zadních sedačkách

luxusního SUV, jelikož bych v danou dobu už byla ve spárech svého rozzuřeného otce. Podívala jsem se malým postranním okýnkem ven, abych zjistila, jestli je vzduch čistý a já můžu vylézt ven.

Nikoho jsem nezahlédla, a tak jsem si vzala svou cestovní tašku a spolu s ní lezla dolů. Nicméně žebřík začal ve výšce necelých tří metrů nad zemí divně křupat. Zrychlila jsem, a tak tak jsem slezla dolů bez nějakého úrazu. Připadalo mi zvláštní, že ještě předešlého večera neměl žebřík jedinou vadu a najednou se málem zřítit. Pořádně jsem si ho znovu celý prohlédla a po nějaké době jsem si všimla prořízlé hrany. Jediný, kdo mohl něco takového udělat, byl bodyguard, který lezl předešlou noc na otcův příkaz nahoru.

Otec mu to nejspíš přikázal, protože měl za to, že v posedu nejsem, a že pokud se sem vrátím, jelikož našli kousek od posedu auto, jímž jsem přijela, polezu jediné nahoru. Bodyguard tedy žebřík poškodil tak, aby vydržel ještě jedno vylezení nahoru, ale nic víc. Dolů už bych se nedostala, rozhodně ne v pořádku.

Což znamená, že se sem otec brzy vrátí, aby zkontroloval, zda se náhodou neválím

pod posedem se zlomenou nohou, aby mě mohl dostat zpátky pod svou kontrolu.

Auto naštěstí zůstalo přesně tam, kde jsem ho večer zaparkovala.

Jakmile jsem ho odemkla, okamžitě jsem vypočila GPS lokátor, pomocí něž mě otec vystopoval. Znovu jsem si za svou neopatrnost nadala.

Asi deset minut jsem jen tak seděla a přemýšlela. Musela jsem rychle zmizet, abych se nemusela potýkat s otcem, který by se mohl kdykoli vrátit, ale potřebovala jsem ještě pár chvil toho božského klidu. Zapnula jsem mobil, ignorujíc všechny ty zprávy od svého úhlavního nepřítele. Všechny by mě totiž jen utvrdily v tom, co už jsem věděla.

Domů se vrátit nemůžu, ne pokud nechci žít jako ptáček v kleci.

A to já jsem teda rozhodně nechtěla.

Když už jsem se blížila k hlavní silnici, rozezvonil se mi mobil, na jehož displeji se mi zobrazilo neznámé číslo.

„Prosím?“

„Je u telefonu slečna Claire Sanderson?“ zeptal se mě mužský hlas. Někoho mi připomínal, avšak přes stále slabý signál jsem nedokázala rozpoznat *koho*.

„Ano, potřebujete něco důležitého? A s kým vlastně? Nepředstavil jste se mi.“
„Před pár minutami jsem se stavit u *tebe* doma, ale nebyla jsi tam. A tak přemýšlím, kde –“
Stále jsem neslyšela zřetelně, a tak jsem se pokusila mobil přepnout na hlasitý odposlech.

„Kdo jsi?“

„*Tvůj budoucí manžel,*“ ozvalo se z mobilu přerušovaně.

To, že jsem úplně pustila volant a opět se snažila nastavit hovor na hlasitý odposlech, byla jedna z těch největších chyb, jaké jsem doposud napáchala.

Nezaregistrovala jsem, že jsem vjela na hlavní silnici a ocitla se v trajektorii jiného vozidla.

6 – „V tom případě tě zabiju.“

Probrala jsem se na nepohodlné nemocniční posteli.

Nespokojeně jsem si zamručela, když vtom mi došlo, že v místnosti *nejsem sama*.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se otráveným hlasem muže sedícího u postele.

„Pamatuješ si, co se stalo?“

„Nesnaž se odbočit od tématu a ano, pamatuji. Zavinila jsem autonehodu a teď mám očividně otřes mozku, že?“

„Víš, *kdo* řídil to druhé auto?“

„Ne, ale doufám, že přežil,“ povzdechla jsem si.

„Sedí hned vedle tebe,“

Pomaloučku jsem se posadila a pohlédla muži do očí. Působily mnohem temnější, než jak jsem si je pamatovala z předešlé večere.

„Měním názor. Klidně jsi umřít mohl.“

Tobias si pobaveně odfrkl. „Je zázrak, že máš *jenom* lehký otřes mozku a nějaké škrábance.“

„Hmm, jestli má otec na něco *dobré oko*, jsou to zbraně a *auta*.“ Tobias mi věnoval ustaraný pohled a položil svou ruku na tu mou.

„Měl jsem jet pomaleji.“

Rychle jsem však rukou uhnula.

„Ne, tohle byla *moje* chyba. Normálně si chybu nepřiznávám, ale tohle bylo fatální selhání. Jinak řídím dobře, přísahám,“ mrmrlala jsem sotva srozumitelně.

„Ale to já ti volal.“

„V tom případě tě zabiju.“ Tobias se pousmál, ovšem ne škodolibě. Tento úsměv projektoval něco jiného než ten, který jsem u něj viděla předešlý večer.

Starostlivost, možná?

Že by snad tenhle mafián měl nějaké... Jak se tomu říká? Svědomí a city?

„Ublížil ti někdy?“ zeptal se mě Tobias najednou.

Nemusel říkat kdo. Věděla jsem, koho má na mysli.

„Po prvních dvaceti fackách jsem přestala počítat.“

„Na mě můj otec nikdy ruku nevztáhl ani na –“

„Samozřejmě, že ne. Jsi *muž*,“ přerušila jsem ho.

„Ani na mou matku,“ dodal hned. „Která mimochodem nedospávala kocovinu.“ Sklonila jsem hlavu. Na té večeri jsem se chovala opravdu neslušně. Chtěla jsem

Tobiasovi říct, že mým úmyslem nebylo urážet jeho rodinu, nýbrž ponížit svého otce, ale předběhl mě.

„Claire, já chápu, že mi nevěříš, a ještě se nechceš vdávat, ale já nejsem jako tvůj otec.“ Otráveně jsem si povzdechla. Další kázání o důvěře k lidem jsem opravdu nepotřebovala, ne v danou chvíli.

„Nechci tě, Tobiasi. Nemám tě ráda a *nikdy mít nebudu*. Chápeš to? Já si tě ne-vezmu.“

Zvedla jsem se z postele a chystala se odejít z pokoje, bohužel po prvních dvou krocích se mi zamotala hlava, a kdybych se nechytila rámu postele, upadla bych.

„Claire, kam si jako myslíš, že jdeš?“ Chtěla jsem mu odpovědět, ať se nestará, nebo ať mi zkrátka zmizí z očí, avšak do místnosti vstoupil můj otec. Netvářil se vůbec nadšeně.

„Tohle bylo naprosto přes čáru, Claire. Buď si vezmeš Tobiase, nebo tě hned zítra prodám tomu, kdo nabídne tu nejvyšší částku.“

„Shoř v pekle,“ odvětila jsem drze. Jakmile jsem ta slova vyslovila, otec se napřáhl a chtěl mi dát další facku. Nebral v potaz fakt, že jeho dcera má otřes mozku,

i když *jenom lehký*. Pohlížel na mě akorát jako na *produkt*, z něhož mohl vytěžit peníze. Jeho ruku ale chytl Tobias.

„Vy jí vážně chcete dát *ted'* facku?“

„Musí znát *hranice*. Tohle její chování jí v budoucnu nebude nikdo tolerovat. Děláním jí tím laskavost,“ odpověděl mu bez špetky soucitu.

Jestli mě jeho chlad překvapoval? Ne.

Jestli mě jeho nezájem zabolet? Ano.

Jestli jsem svůj niterní výkřik bolesti zazdila kamenným výrazem? Pochopitelně.

„Jako její budoucí manžel vám *zakazují*, abyste na ni ještě někdy vztáhl ruku. Na něco, co je *moje*, se sahat *nebude*.“

Jeden větší zabeďněnec než druhý, zanáďávala jsem si na ně.

„Nevezmu si ho, otče. Radši se nechám udupat stádem koní.“

Když otec bez dalších slov opustil pokoj, dala jsem i Tobiasovi jasně najevo, jak moc mě jeho přítomnost obtěžuje.

„Proč mě tak moc nemáš ráda, Claire?“ zeptal se předtím, než konečně odešel.

Možná vypadal jako bůh, ale byl to bezpáteřní idiot jako všichni ostatní mafiáni. Nehodlala jsem mu dát absolutně žádnou šanci. Odsoudila jsem ho hned na začátku,